

Ze naderden, waggelend op hun achterste pooten. (Blz. 190.)

Hij was er alleen om de anderen er in te helpen!

Maar ik zal daar niet langer op aandringen... Hier bestaat geene politiek, de wetgevende macht ben ik zelf, en ik wil dan ook niet langer smalen op de domme daden welke de beschaafde lieden buiten mijn gebied op politiek terrein plegen!

Ge weet het zoo goed als ik, alhoewel ge er zoo klaar niet zult in zien als ik... Na eenige jaren bespiegeling, ver van dat alles verwijderd, zoudt ge het in ieder geval beter begrijpen.

Zand over de politiek en laat mij u zeggen dat mijn vader, op zijn veertigste jaar, eenen avond, in een drankhuis, waar hij de eerste maal den voet zette, kennis maakte met de mooie dochter des huizes en een paar maanden later met haar voor kerk en wet verbonden was...

Een jaar nadien opende ik de oogen voor het licht der zon...

Wij leefden in een zekeren welstand, daar mijn vader eene nette jaarwedde genoot, en grootsche plannen werden voor mijne toekomst gevormd...

Toen werd de man ziek, en, daar hij aan eene leverziekte lijdend was, dienden de geneesheeren hem natuurlijk medicijnen toe voor eene borstkwaal, en het gevolg was dat hij een negental maanden krank bleef en dan overleed...

Het weinige geld dat we bezaten was door de ziekte verslonden, en we waren doodarm, als we geene schulden hadden.

Maar, dat mocht ons geene vrees voor de toekomst inboezemen!

O, neen, want de partij, voor dewelke mijn vader zoo geijverd en gestreden had, zou zorg dragen voor zijne weduwe en zijnen zoon...

Plechtig werd dat verklaard in de krant en op het graf, waarheen mijn vader met veel plecht gedragen was, onder een berg van kronen, met mooie opschriften...

Maar, daar bleef het bij en mijne moeder moest in den winkel, dien zij had geopend om haar brood te verdienen, van den vroegen morgen tot den laten avond wroeten en slaven, om mij eene verzorgde opvoeding te geven.

Ik zeg dat al breedvoerig, niettegenstaande het niets te maken heeft met mijn reis naar de Zuidpool, omdat ge zoudt begrijpen hoe ik de menschen heb leeren kennen en hoe dat alles heeft medegewerkt om mij te doen besluiten mijn verder bestaan hier te blijven slijten.

Naar het schijnt was ik een zoo goed leerling, dat ik kosteloos mijne studiën heb mogen voortzetten en op die wijze, als ik ook mijne moeder verloren had, die letterlijk aan de taak bezweken was, het heb kunnen brengen tot docter in de geneeskunde.

Ja, ik ben een geneesheer, mijn waarde lord.

Ge kijkt me zoo verbaasd aan, als ik u dat zeg, omdat ik daar straks, als ik van de ziekte mijns vaders sprak, gezegd heb dat de dokters natuurlijk zijne borst wilden genezen, als zijn lever ziek was. Ja, ge hebt goed gehoord.

Het is omdat ik een geneesheer ben, dat ik er zoo mag over spreken!

Met mijn diploma gewapend en vooraan in de twintig jaar oud — de ouderdom der illusiën — ging ik de wereld veroveren, een befaam dokter worden en eene fortuin winnen op korten tijd.

Maar ik bezat niets om de oogen te verblinden, ik kon geen prachtig huis betrekken en de klanten bleven dus ook weg.

Ik heb dagen beleefd dat ik geen geld had om mij het noodige voedsel te verschaffen.

Ik zag andere dokters, oud-studiemakkers, die minder geleerdheid hadden dan ik, minder ontwikkeld waren, maar die fortuin bezaten, in eene groote weelderige ingerichte woning hunne klanten ontvangen, die dubbel en dik betaalden aan den specialist — want daarmede vangt men de menschen — die een paar minuten zijne wetenschap te hunnen dienste stelde!

Ik wist wat die mannen kenden, ik wist dat ik tien maal meer op 't gebied dier specialiteiten te vertellen had, en ik stierf bijna van gebrek!

Ik dring daar bijzonder op aan, mijn waarde lord, omdat ook die periode van mijn leven mij heeft aangedreven hier op de Zuidpool te blijven.

Eindelijk vond ik eene betrekking als geneesheer op een zeevaartuig en maakte eenige reizen mede.

Ik had nu toch het middel gevonden om met mijn diploma het noodige voedsel te verdienen.

Zoo kwam ik als dokter op de « Hironnelle » die onder 't bevel van den ontdekkingsreiziger Klocker, wiens naam u misschien niet onbekend is, naar de Zuidpool zou varen en trachten zoover mogelijk in de ijszee door te dringen.

Dadelijk werd ik in de kranten de gekende dokter Emile Dorange, alhoewel vroeger nooit een enkel mij vernoemd had.

Heel de beschaafde wereld kende nu mijn naam en vernam wie ik was en wat prachtige studiën ik achter den rug had.

Wat had ik nu gedaan om dien roem zoo zonder moeite te verwerven?

Besloten op een zeeschip dienst te nemen, wat ik reeds meermaals gedaan had, maar omdat die boot nu naar de Zuidpool vaarde, was ik zoo opeens een held, die zijn leven voor de wetenschap ging op 't spel zetten.

Ik had dat vroeger werkelijk gedaan: als ik arme menschen ging verzorgen, die aan besmettelijke ziekten leden en, hongerig als ik was, aan die kwalen gemakkelijk vat gaf op mijn verzwakt lichaam. En, dat deed ik dan meestal kosteloos, omdat die lieden zoo weinig bezaten als ik zelf!

Maar, daar spraken de kranten niet over!

Om kort te gaan, ik vertrok met de « Hironnelle » en we drongen feitelijk een heel eind verder door in de ijszee, dan vroeger een reiziger had kunnen doen, maar we geraakten dan ingesloten en moesten in het ijs overwinteren.

Bij middel van sleden zouden we verder reizen.

Onze eerste ontdekkingsstocht liep slecht van stapel.

We kwamen goed vooruit, doch vonden alleen ijsvlakten op ijsvlakten, zoodat we tegen den avond maar besloten terug te keeren.

Gansch den nacht en een gedeelte van den volgenden dag schoten onze honden over het ijs, maar ze hadden wellicht eene verkeerde

richting ingeslagen of de koude had hunne organen verdoofd en zij vonden den weg dien ze gevolgd hadden niet meer terug, en wij kregen ons schip niet meer in 't zicht.

Een paar dagen konden we met onzen voorraad in het leven blijven, maar als we dan ons schip niet hadden terug gevonden, dan waren wij veroordeeld om van honger en koude te sterven.

Ik kan u niet verhalen wat we geleden hebben. Alleen zal ik u zeggen dat we onze honden één voor één hebben gedood en het rauwe vleesch hebben verslonden.

We waren met zes.

Twée onzer zijn krankzinnig geworden.

Een, die als razend was, hebben we moeten doodslaan, om ons te verdedigen tegen zijne verwoede aanvallen.

De andere is als een wild dier huilend op de vlucht gegaan en wij hebben hem niet meer weder gezien.

Mijne drie andere makkers zijn van honger omgekomen, en eenige dagen nadat we de « Hirondele » verlaten hadden, bevond ik mij geheel alleen op de ijsvlakte.

Ik wachtte op den dood.

Maar mijne gelukster, die me tot dan toe in het leven nog niet had beschenen, verscheen dan plotseling aan den hemel.

Ik had mijn geweer nog steeds over den schouder hangen, en, met de kracht der wanhoop had ik mij op weg begeven en was eenige honderden meters ver gegaan, toen ik tusschen het ijs in een gedeelte open zee zag, waarin eene soort dwergzeehonden zwommen.

Ik kon een paar dezer dieren schieten en bemachtigen, en hun vleesch, dat veel traan bevatte, herstelde min of meer mijne krachten.

En het behoedde mij ook voor de koude, want ik sliep in na dat voedsel genomen te hebben, en als ik weer ontwaakte was ik niet bevrozen.

Ik zette mijn weg voort, steeds in dezelfde richting, en ik zag meer open water in de ijsmasse, en het scheen me dat het klimaat zachter werd.

Het verging me zooals het u vergaan is, nadat ge uw luchtschip hadt verlaten, en ik kwam hier in dit bekoorlijk oord.

Ik was gered!

Langzamerhand heb ik hier leeren kennen alles wat de natuur oplevert, zooals de eerste menschen dat op aarde hebben moeten ont-

dekken, en zoo heb ik het middel gevonden om mij allerlei voedsel te verschaffen en de levende wezens die hier zijn voor mij te doen werken.

Gij hebt gezien hoe mijne vrienden de apen voor mij zorgen.

Ik heb ook nog andere dienaars, waar ge kennis zult mede maken.

En als ge alles zult gezien hebben waarover ik beschik en ge zult ondervonden hebben welk een kalm bestaan ik hier slijt, zonder de minste bekommernis, zonder ooit te moeten denken aan den dag van morgen, zonder voor een vijand te moeten vreezen, dan zult ge volkomen begrijpen waarom ik niet meer onder de menschen wil terugkeeren, waarom ik wensch hier als een kluizenaar mijn leven te eindigen.

Wat de apen betreft, die mij hier gezelschap houden, ze zijn braver dan de meeste onzer evenaasten en ze dienen mij zonder de minste opmerking te maken.

Ge glimlacht en ge denkt: natuurlijk, vermits ze niet kunnen spreken.

Ik moet u zeggen, dat ge deze overweging hadt kunnen achterwege laten.

Zooals ik u reeds deed opmerken, de dieren begrijpen mij en ik versta hen.

Met veel geduld en tijd ben ik er in gelukt de meeste hunner uitdrukkingen te leeren vatten en uitspreken ook, en ik kan over verschillende zaken met de dieren spreken.

Het is geen lange samenspraak en ze loopt alleen over hetgeen ons hier omringt en hetgeen we noodig hebben, en 't gaat met korte woorden en geene volledige zinnen, maar 't is toch het begin eener taal, en ik ben er zeker van dat, als men eenige apen naar de school zondt, waar met een engelengeduld een professor zich de moeite zou getroosten, die ik hier aan den dag heb gelegd om de uitdrukkingen der dieren aan te leeren, er verbazende uitslagen zouden bekomen worden.

't Is voor de beschaafde wereld beter mischien dat zooiets niet gebeurt.

— Hoedat? vroeg Steadily.

— Wel als de apen het nu zoover konden brengen dat ze zouden leeren spreken, lezen en schrijven, en wellicht rekenen ook, dan zouden ze ongetwijfeld stilaan kleederen dragen en aan ons, menschen, in alles eene hevig mededinging aandoen.

Op het laatst zouden wellicht de beide dier-

soorten zich versmelten en de wereld zou een aantal aap-menschen meer tellen, die de behendigheid en de lenigheid op onze soort zouden voor hebben. Ik zei het: het is wellicht verkieselijk de apen ongeleerd te laten.

— Ik geloof ook dat we goed zullen doen die mededingers maar uit onze maatschappij te houden, alhoewel ik niet geloof dat we er erg zouden van te lijden hebben. Ze zijn te klein en te leelijk. Maar zeg me nu eens, beste heer Dorange, hoe de pool er wel uitziet, want gij moet tijdens uw verblijf hier, u daar wel van vergewist hebben.

— Ja, alhoewel ik me er niet veel moeite voor gegeven heb, daar ik spoedig besloten had hier nooit meer weg te gaan en mijne wetenschap toch niemand zou kunnen baten.

— Dat is waar, maar heeft uwe eigen nieuwsgierigheid u niet geprikkeld?

— In 't begin, ja, maar dat was ook dra voorbij. Thans zou ik, om 't grootste wonder van de wereld te aanschouwen, geen tien stappen meer doen. Het is eerst dan, als de mensch het zoover heeft gebracht, dat hij oprecht gelukkig is.

— Mogelijk... Maar, als ik het u vragen mag, hoe komt het dat we te midden van al dat sedert eeuwen en eeuwen opgehoopt ijs, een oase vinden als deze waar we thans zijn?

— Dat is zeer natuurlijk, mijn waarde lord... Zoodra ge de pool zult kennen, zal u dat niet meer verwonderen... Ge weet dat beweerd wordt, dat de pool eene platte, effen vlakke moet vertoonen, met ijs bedekt, of, als dit niet het geval is, dan toch een barren grond zonder eenig leven.

— Inderdaad, maar anderen hebben gezegd dat volgens hen eene open zee het middengedeelte van de pool moet uitmaken, en ik ken een geleerde die er zeker van is, dat de pool uit eenen berg bestaat.

— Hemel, ze hebben allen den bal misgeslagen... Geen der drie gissingen is de juiste... De pool is een put, dat kan ik u verzekeren.

— Een put!

— Of, als ge 't liever hebt : eene opening in de wereldkorst...

— Nu begrijp ik er nog minder van!

— Ik zal het u nader verklaren... Ge hebt zeker wel gewaar geworden, als ge hierheen kwaamt, dat ge u op eene helling bewogen hebt.

— Zeker, en op sommige oogenblikken nog al eene sterke helling.

— Welnu, die helling bestaat op de pool in alle richtingen. Neem een oranjeappel, duw met den duim eene opening in het platte bovengedeelte, waar de steel gestaan heeft, en ge zult een min of meer juist beeld van de pool hebben... Hoe meer ge langs die helling naar beneden gaat, hoe dichter dat ge 't middengedeelte, den schoot der aarde nadert, en zoo komt het dat het ijs weldra begint weg te smelten, om geheel te verdwijnen, en naarmate de warmte doordringt, want ge gaat meer en meer naar het onderaardsche vuur op, er planten-groei en dierlijk leven te voorschijn komen...

— Dat begrijp ik.

— Als ge dit meer oversteekt, wat niet gemakkelijk is, want ge kunt er moeilijk op varen, dan komt ge in een woud, waar de plantengroei aan de warmste gewesten der aarde doet denken en ook de vroegere dieren van die streken te vinden zijn, dringt ge door dat maagdelijk woud, dan staat ge voor eene rotsachtige vlakke, waar de hitte niet te verdragen is en de lucht zoodanig bezwangerd wordt door allerlei dampen en gassen, dat ge stikken zoudt als ge u nog verder zoudt willen begeben... En in de verte ziet ge als een hevigen brand, zoo rood is de lucht gekleurd, en ge verneemt een gerommel, alsof het aanhoudend dondert. Soms is die gloeiende gezichteinder door dikke zwarte wolken aan het oog onttrokken... Weet ge wat ik van de twee polen denk, want op de noordpool moet zich hetzelfde voordoen als hier?...

— Ik zal met veel belangstelling uw oordeel hooren...

— Dat het de twee zekerheidskleppen der aarde zijn... Als de polen er niet waren, om de dampen en gassen, de gloeiende metalen stroomen en losgewerkte massas uit den schoot der wereld door te laten, dat de aardbol dan onder die machtige drukking zou uiteenspatten... Nu en dan wordt dat door de uitbarsting van een vuurberg of door eene beving der wereldkorst bewezen... Welnu, wat langs den vuurberg bij toeval en in het klein gebeurt, geschiedt hier aanhoudend en in het groot. De polen zijn de twee kraters van den eeuwigden vuurberg die de aarde is...

— Zoo moet het inderdaad zijn... Maar als die gassen, als die vuurstroomen eens uit den schoot der aarde ontsnapt zijn, moeten zij zich dan toch over de wereld verspreiden... Hoe legt ge dan uit, dat we daar niets van gewaar worden...

— Als ge de natuur zoudt kennen, zooals

ik ze thans ken, zei Dorange, dan zoudt ge niet eens die vraag stellen, omdat ge dan weten zoudt dat zij tegenover elke kwaal het geneesmiddel, tegenover elk gevaar het redmiddel plaatst... De gassen en dampen, die schadelijk zouden wezen voor het leven, zijn zwaarder dan de lucht die op eene zekere hoogte, tot onder ons in den grooten poolkuil, te vinden is en het bestaan van planten en dieren mogelijk maakt... Zij houdt dus de gassen onder haar en deze zoeken een uitweg in de kloven en openingen van den wand van den put... Zoo verdwijnen ze en keeren terug naar de plaats van waar ze gekomen zijn... Zoo is het ook gesteld met de stroomen lava en metaal, die langs gedoofde kraters en andere openingen door den wand dringen en min of meer afgekoeld terug door de aarde worden opgeslorpt en in haren schoot terugkeeren... Ge ziet, mijn waarde lord, als ge er in gelukt de pool te verlaten en terug te keeren in uw land, dat ge dan uwe medeburgers iets nieuws over de pool zult kunnen mededeelen...

— Inderdaad, en ik zeg u dan ook dank voor al uwe inlichtingen... Uw naam zal ook aan de geschiedenis van de Zuidpool gehecht blijven...

— Dat klinkt mooi, zei de poolbewoner, maar ik verzoek u vriendelijk mijn naam daar buiten te laten... Ik zal hier lang leven, kalm en rustig, en dan sterven, zonder ooit nog aan de menschen te hebben gedacht en 't kan mij dus weinig maken of ze weten dat ik Dorange heette en wat ik voor een landsman was... Ge zoudt mij een groot genoeg doen, als ge mij wildet beloven, wanneer ge in Europa teruggekeerd zijt, geen nieuwe vliegmaschine te maken om menschen naar de zuidpool te brengen... Reis dan liever naar de noordpool, want als er hier nog evennaasten komen, waaronder er zouden kunnen gevonden worden die hier wenschen te blijven, dan zou ik nog verplicht wezen, mij hier in mijn ouden dag aan den tak van eenen boom op te knoopen... Ik verlang hier alleen te leven en te sterven, meer niet...

— Als wij het middel vinden om de pool te verlaten, zult gij ons wel vergezellen...

De poolbewoner glimlachte.

— Denk dat niet, mijn waarde lord... Ik ben een echte filosoof... Degenen die zich in de beschaafde landen zoo noemen, zijn het niet, want dan zouden zij zich de moeite niet geven er over te schrijven en zeker niet er over te twisten... Wie filosoof is zwijgt en tracht

ergens een rustig plekje op de pool te vinden waar hij in de vrije natuur en zonder door zijne evennaasten gestoord te worden, kan bespiegelingen maken... Ge moogt er zeker van zijn, als gij terugkeert naar Europa, dat het mij groot genoeg zal doen... Bij ons eerste ontmoeten was ik een oogenblik gelukkig een mensch te zien; dat gevoel is me echter slechts enkele oogenblikken bijgebleven en ik zou nu weer wenschen alleen in mijn land te wezen... Als er ergens twee menschen in een rijk zijn, kan een van hen niet meer heel en al koning wezen...

— Ge zoudt dus wenschen van onze tegenwoordigheid ontslagen te zijn?

— Ja, en tegen de gewoonte der beschaafde menschen in, zeg ik het u... Wees er zeker van, mijn waarde lord, dat de pool de eenige streek op aarde is, waar zonder afwijking steeds de waarheid wordt gezegd...

— En daar zijn onze beschaafde ooren inderdaad niet aan gewoon... Ik beloof u, beste dokter, dat mijne gezellen even als ik, niet beter verlangen dan u zoo spoedig mogelijk te verlaten...

— Ik zal u daarbij behulpzaam wezen of ten minste trachten u het middel aan te wijzen om hier weg te komen... Indien ge 't verlangt zullen we morgen op jacht gaan, zooals we waren overeengekomen, en ik zal u terzelfdertijd den weg wijzen, die u misschien naar de beschaafde wereld terugleiden kan... Ik zeg misschien, want ik ken die baan niet en ik kan u dus niet verzekeren, dat ge er niet mede in de ijsstreken zult komen... Mocht dat het geval zijn, dan keert ge maar terug...

— Maar, dan komen wij uwe rust opnieuw storen... Hoe zult ge ons dan ontvangen, dokter?

— Dan zal ik u vragen een paar uren verder uw verblijf te kiezen en nimmer langs dezen kant uwe stappen te richten.

— Ik houd er geenszins aan hier op jacht te gaan, zei Steadily, en ik ben er overtuigd van dat mijne reisgenooten ook liever over het meer zouden varen, om het woud te zien waarvan gij ons daar straks hebt gesproken, en de rotsvlakte, die op den eeuwig werkenden krater der aarde uitgeeft...

De poolbewoner fronste de wenkbrauwen.

— Minstens drie dagen hebben we daarvoor noodig en evenveel om terug te keeren...

— Wij willen daar wel eene week aan offeren, want, als we er in gelukken de pool

te verlaten, zullen wij hoogst waarschijnlijk nooit meer terugkomen, en daarom zouden wij wenschen alles te zien, wat er hier merkwaardigs bestaat...

— Alles wat er hier merkwaardigs bestaat! zei Dorange op ietwat spottenden toon. Dan zoudt ge minstens een paar jaren moeten op de pool blijven... Maar, verspillen wij geene woorden... Gij zult allerbest begrijpen dat zulks mijne gewoonte niet is... Ik zal u langs het meer, naar de streek leiden die ge verlangt te bewonderen...

— We maken misbruik van uwe dienstvaardigheid.

— Inderdaad, maar ik zal u niettemin geleiden... Morgen vroeg zullen wij ons op weg begeben...

Des anderendaags, als nauwelijks het daglicht, dat wel wat somber was en steeds aan eene bewolkte lucht deed denken, op de pool zichtbaar werd, waren onze reizigers te been, door Dr Dorange gewekt, maar anders zouden ze nog zoo vroeg niet ontwaakt zijn.

Meelvruchten met eieren werden voor het ontbijt door den gastheer opgediend en een goede teug Pisporter maakte het tot een heerlijk maal.

— Nu heb ik u eenige raadgevingen te doen, sprak de poolbewoner, eer we ons uitstapje beginnen...

Ge zijt wellicht van plan zoo gansch gekleed het tochtje mede te maken?

— Zeker, zei Steadily. Wat zouden we anders kunnen doen?

— Dat gaat niet... Ge zult u moeten kleeden zooals ik het thans ben...

— Ontkleeden!

— Ja, zoo noemen ze dat in de beschaafde wereld. Ik was het vergeten!

— We zullen het te koud hebben, meende Mol. Het is hier wel warm, maar toch niet voldoende om piernaakt te loopen!

— Ik verzoek u voor de honderdste maal sinds ik u in mijnen dienst heb genomen, sprak de Brit, mij te laten beslissen wat we op reis doen zullen. Waren dat neen of ja onze voorwaarden?

— Zeker, Mijnheer.

— Blijf dan met uw oordeel achterwege, tot het u gevraagd wordt... Als de heer dokter eene afdoende reden doet gelden, iets wat ik niet betwijfel, om ons te nopen zijnen raad te volgen, dan zullen wij dat doen... En we

zullen dan in 't gezelschap een naakten Mol hebben!

— Mag ik nog een enkelen volzin in het midden brengen, Mijnheer? vroeg de knecht.

— Ik laat het u toe.

— Als ge nu lust had om op uwen kop te loopen, om de reis voort te zetten, zou ik dan dat ook moeten doen?

— Natuurlijk... Ik geloof dat ge mij een verstandig en ontwikkeld man acht, die overal en in alles steeds zijnen ernst bewaart?

— O, wat dat betreft...

— Daaruit volgt dat ge er zeker van wezen moet dat ik u niet op uw hoofd zal doen loopen, als het niet noodig is.

— He?... Ja, Mijnheer. Ja.

— Diensvolgens zoudt gij te gehoorzamen hebben, als ik het u mocht bevelen.

— Maar, vermits ge mij toelaat voort te spreken, als ik nu eens niet op mijn hoofd kon loopen...

— Ik zou het niet euvel opnemen, daar niemand verplicht is dat te kunnen, maar ik zou u uit mijnen dienst ontslagen, wijl ik een knecht wensch te hebben die steeds doet wat ik zeg.

Mol keek zijnen meester aan, met wijd geopende oogen en zei niets meer.

Maar hij dacht:

— Daar zit ik nu met mijnen mond vol tanden... Tegenover dien vent is toch geen gelijk te halen.

Gelukkiglijk voor den knecht mengde de poolbewoner zich in het gesprek.

— En zoo verkwest gijlie, beschaafde menschen, nu veel tijd om over zaken te spreken die niet het minste belang hebben... Had mij nu niemand onderbroken, dan zou ik u reeds gezegd hebben waarom ge zoo weinig kleeden mogelijk op onzen tocht moet medenemen, en we zouden wellicht reeds op weg zijn!... Als ge zoo'n tijdje op de pool alleen hadt zitten filosoferen, ge zoudt zooveel woorden niet over hebben voor zulke onbelangrijke dingen!

— Dat geloof ik, sprak Steadily... Wij luisteren met open ooren en gesloten mond.

— Welnu, vervolgde Dr Dorange, als ge het hier niet warm genoeg vindt, zult ge, eer we een half uurtje gegaan hebben, wel van gedacht veranderen... Ge moogt niet uit het oog verliezen, dat we meer en meer het mid-

den van de pool zullen naderen, en diensvolgens de hitte aanhoudend zal toenemen... Ik verzoek u dus alleen uwe broek te behouden en al wat ge buiten dit kleedingstuk om het lijf hebt, hier af te leggen...

— Als ik eene opmerking mag maken, zei Pil, ik ben er steeds van overtuigd geweest dat onze kleederen ons tegen de warmte min of meer beschutten.

— Voor de zonnewarmte, ja, maar die hebben wij hier niet te duchten... Voor de warmte die uit de aarde opstijgt is zulks niet het geval...

— We moeten bij de ondervinding van onzen gastheer het hoofd nederleggen, sprak de Brit, en doen wat hij zegt... Ontkleeden we ons om geen tijd meer te verliezen in nuttelooze beschouwingen.

— Ge begint al stilaan te oordeelen als een echte poolbewoner, mijn waarde lord.

Eenige oogenblikken later stonden allen nog alleen met hunne broek gekleed voor Dr Dorange...

Het was een zonderling schouwspel.

Bijzonderlijk de lange magere Brit naast den korten dikken Hollander maakten een zonderling paar menschen uit...

— Nu heb ik u voorloopig nog te zeggen, zoo nam de koning van de pool weer het woord, dat ge u op het vlot, waarmede we het meer zullen oversteken, zoo stil moet houden als muizen; dat wil niet zeggen dat ge niet spreken moogt, maar wel dat ge geene enkele beweging moogt maken... We moeten door een stroom van warm water, die in het meer loopt, medegerukt worden, daar ik anders in de zoo dichte watermassa, die met andere stoffen is vermengd en een soort pap heeft gevormd, geen doortocht voor mijn vlot zou kunnen vinden... De strooming, waarop we ons zullen wagen, is zeer krachtig en heeft eene groote snelheid... De minste beweging zou ons vaartuig doen kantelen en 't was dan met ons gedaan. Ik heb het meer al eens geproefd en ik heb geen bodem kunnen vinden... We zouden op korten tijd door dat zwavelmoeras zinken en niet meer te voorschijn komen... Wilt ge mij nu volgen?

Door Dorange geleid zette de groep half-naakte blanken zich in beweging en na eenige honderd meters langsheen den boord van het meer te zijn voortgestapt, bleven ze stil voor een groot vlot, dat bij middel van klimplanten bijeengebonden en met een soort klei bevloerd was...

— Meer dan zes maanden heb ik gearbeid om dat tuig te vervaardigen, zei de poolbewoner, want gereedschap had ik hier niet en het heeft lang geduurd eer ik iets gevonden had om een ondoordringbaren vloer op het vlot te leggen... Het is het sap van eenen boom, die veel weg heeft van den caoutchouc-boom, en dat bijna dadelijk in aanraking met de lucht verhard... Op veertien dagen is het als versteend... Het is beter dan een planken vloer, dat mag ik u verzekeren...

Allen namen plaats op het vaartuig.

— Indien ge wilt zitten, zal het gevaar niet zoo groot zijn, sprak Dorange... En zooveel mogelijk op denzelfden afstand van elkaar verwijderd... Ja, zoo is het goed... Ik denk het toch, want zooals ge wel gissen kunt is het de eerste maal dat ik menschen aan boord heb... Voorzichtig wezen is dus de boodschap.

— Een aangenaam vooruitzicht, fluisterde Janneken Mol toe.

— Als we nog eenige minuten leven, zullen we tevreden mogen zijn, was het eveneens gefluisterd antwoord... Zie het water eens snel onder ons wegstroomen... En ik geloof dat het kookt...

Dr Dorange maakte de klimplanten, die tot meertouwen dienden, met een paar rukken los en het vlot werd door het bruisend water, dat als de golfstroom door het koud en verdikt meerwater liep, meegesleurd...

Op korten tijd bereikten ze den anderen oever, maar het was voor hen toch eene eeuwigheid, want ze vreesden iederen oogenblik het vlot te zien kantelen en in het kokend vocht den dood te vinden...

— Het is deze stroom, zei de poolbewoner, die u misschien zal toelaten mijn gebied te verlaten, ten minste als hij hierboven zijn oorsprong heeft zooals ik het gis... Anders zult ge op de pool uwe verdere dagen slijten... Maar, daar spreken we later over, als we in mijne woning zullen teruggekeerd zijn... Wat ik niet kan verklaren, is hoe de stroom zoo plotseling verkoeld geraakt, zijne snelheid verliest en zich met het andere water van het meer versmelt... Nu, er zijn hier op de pool nog honderden dingen die ik niet begrijpen of uitleggen kan...

— Maar, hoe komt ge nu met dat vlot weer terug over het meer? vroeg Steadily. Ge kunt toch niet tegen den stroom opvaren?

— Dat zult ge binnen een zestal dagen wel

zien, zei Dorange, als we van de reis hier wederkeeren... Al wat ge zult te zien krijgen, moet ik u op voorhand niet beschrijven?... Zoo doen ze 't in Europa, ik weet het, maar ik heb op de pool die slechte gewoonte afgeleerd... Ge zult hier zonder reisgids alles te aanschouwen hebben en iedere verrassing zal u niet op voorhand ontnomen worden... Gijlie, beschaafde lieden, hebt geen verstand van reizen, laat mij toe u dat te zeggen!

— Zoo is het, beaamde de Brit. Er is hier zeer veel te leeren.

— Zeker, en vooral daar bijna al wat door de beschaving ontstaan is geheel nutteloos mag heeten.

— Hierover ben ik het met u niet eens, sprak Steadily, want...

De poolbewoner onderbrak hem:

— Ik heb u gezegd, dat ik volslagen filosoof ben geworden en diensvolgens betwist ik niets meer en wil niets hooren betwisten... Vindt ge niet dat het al wat warmer is geworden?

— Het zweet druipt van mijn lichaam...

— Ik heb het u gezegd, en we moeten, eer we 't middenpunt bereikt hebben, nog tien graden warmte meer krijgen...

— Dan worden we gebraden!

— Toch niet, daar de hitte langzaam zal toenemen en wij dus ook langzaam ons lichaam zullen gewennen aan die warmte der hel!... Trouwens, in het woud dat wij weldra bereiken en dat we meer dan twee dagen doorloopen zullen, is de hitte verdragelijker... Niet omdat de boomen ons beschutten zullen, want de zon heeft hier weinig invloed, maar omdat zij een gedeelte der warmte opslurpen...

De dag was op zijn einde, als ze het woud bereikten, waar nog reusachtiger boomen groeiden dan in het eerste dat ze op de pool ontmoet hadden, en waar, zooals de dokter had gezegd, eene weldoende koelte heerschte...

De thermometer zou er wel veertig graden warmte hebben aangewezen, maar dat was reeds eene verdragelijke temperatuur, daar ze gedurende het laatste gedeelte hunner reis eene veel grooter hitte hadden moeten onderstaan...

— Hebt ge geen honger? vroeg Dorange.

Het antwoord van allen klonk ontkennend.

— Geen dorst?

Tot hunne groote verbazing hadden ze on-

danks al het zweeten dat ze deden, van dorst geen last ondervonden.

— Zoudt ge wat willen rusten?

Eenstemmig was het antwoord op die vraag bevestigend...

Hunne oogleden waren zwaar als lood en vielen als over hunne kijkers...

Ze sliepen waar ze stonden.

— Nu zou ik u toch nog moeten verzoeken een eindje verder te gaan, waar ik een boom weet staan, die met veel gemak te beklimmen is en waarin we allen, en met ons als 't noodig was nog een vijftigtal menschen, een onderkomen kunnen vinden... Het is noodig dat we tusschen den grond en onze rustplaats eenige meters afstand stellen, want we zouden het 's nachts hier beneden niet al te aangenaam hebben...

— Mag ik u vragen waarom?

— Wel ik heb opgemerkt dat in deze wouden nog reusachtige dieren verblijven, die gij voorhistorisch zoudt noemen. Ge zult ze wellicht te zien krijgen, maar ik heb liefst dat zulks in den dag gebeurt... Des nachts zou dat alles behalve aangenaam wezen, daar de wilde dikhuiden, die hier rondloopen, u voor een vijand kunnen aanzien en u zoo plat trappelen als wij de kerfdiertjes waarop we onzen voet zetten!

— Wat voor een soort dieren zijn hier dan? Ik hoor u zeggen: dikhuiden?

— Ja, olifanten bij voorbeeld, maar wel eens zoo groot als degenen die ge in Europa hebt mogen aanschouwen, achter het traliehek van eenen dierentuin. Hunne slaglanden hebben van vier tot vijf meter lengte...

— Dat zijn mamouthen.

— Ik heet ze olifanten, zooals ik de ellenlange kruipdieren, die een omvang van een tot twee meter hebben, slangen noem... De naam doet niets ter zake!...

— Zulk eene slang, zei Daks, zou ons met een paar zuchten naar binnen hebben.

— Dat lijdt niet den minsten twijfel.

— Laat ons dan, in 's hemels naam, sprak Mol, in dit woud niet blijven.

— We moeten er twee dagen lang doortrekken, antwoordde Dorange...

— Dat is onze dood! meende Pil.

— Gij zult er niet binnen gaan, zei Mol.

— Waar?

— In de slang! Ge zijt te dik!

— En ik geloof, sprak de poolbewoner, dat

Hij liet zich van den boomstam naar omlaag zakken. (Blz 203).

we weinig te vreezen hebben, als we ons stil houden of haastig doorstappen. Die slangen zitten meer in het diepste van het woud, waar ze gemakkelijker eene prooi kunnen bemachtigen.

— En zijn er geene leeuwen of geen tijgers ?

— Anders zenden we er onzen Mol op los, zei de Rosse. Die neemt zulke beesten in zijne armen, drukt ze op zijne borst en wurgt ze.

— Ik heb zulke dieren nog niet gezien in dit woud, antwoordde Dorange, maar dat wil niet zeggen dat er geene zijn, want ik heb hier geene navorschingen gedaan... Tot wat zou het dienen, vermits ik nooit naar Europa zal weerkeeren... Als gijlie, die zult trachten de pool te verlaten, eenigen tijd in het woud wilt blijven, dan zult ge u daarvan kunnen vergewissen.

— Neen, zei Steadily, ik haak er te veel naar aan mijne evennaasten bekend te maken dat ik den voet op de pool heb gezet en ik

wensch ook zoo spoedig mogelijk miss Victoria weer te zien.

— Dat geloof ik... Hier zie is de geschikte boom, en bij middel van slingerplanten, die hier als het ware een net vormen, zullen we zonder moeite in de hoogte geraken... En dan zullen we wel voor alle gevaar beschermd zijn, naar ik hoop...

Als apen werkten onze reizigers zich naar boven en bemerkten tot hunne niet geringe verbazing dat de boom zulke dikke takken bezat, dat ze zich op zoo'n tak konden uitstrekken, als op een houten vloer.

Dat was des te gemakkelijker, dat allerlei slingerplanten er over- en omhingen en als een koordwerk vormden, dat beletten zou, als een slaper van den tak rolde, dat hij naar beneden zou storten...

— Hoe vindt gij het hier ? vroeg Dorange.

— Hoog en droog en ver van ons geluk, antwoordde Mol. Een bed zou me meer welkom wezen.

De heer Steadily fronste de wenkbrauwen en zei op bitsigen toon:

— Ik geloof, Mijnheer Mol, dat de pool-lucht u geen goed doet!... Vroeger hoorde ik nooit van u de minste opmerking en nu pruttelt ge gedurig en vindt het nergens naar uwen zin... 't Is de laatste maal dat ik u die opmerking maak... Als het nu nog gebeurt kunt ge niet langer in mijnen dienst blijven en ge zult mogen terugkeeren.

— Terugkeeren!

— Naar uw huis, Mijnheer Mol.

— Goed, Mijnheer, ik houd er nota van...

En halffluid voegde hij er bij:

— Ik gaf een half franksken als ik reeds thuis aan tafel zat!...

— Hier kunnen we nu de noodige rust nemen, zei de poolbewoner... Het zal wel eene wat ruwe slaapstede zijn, niet al te donzig, maar ge zijt er in veiligheid, en dat is toch ook iets.

Zooals wij hooger gezegd hebben, waren allen door den langen weg dien ze hadden afgelegd en door de drukkende warmte die maar immer had toegenomen, zeer vermoeid en nauwelijks had ieder zijn plaatsje gevonden en zijne leden uitgestrekt, of de slaap kwam over hen en sloot hun de oogen...

Een algemeen gesnork volgde...

HOOFDSTUK XXIX

VAN JANNEKEN EN EENE SLANG, PIL EN EEN VOORHISTORISCHE DIKHUID

Wat een zonderling geluid was dat?

Janneken spitste de ooren.

Hij was nog niet in slaap geraakt, had zich verschillende malen op zijnen tak, dan weer op de linker, dan weer op de rechter zijde uitgestrekt, maar had geen rust kunnen vinden.

De anderen sliepen maar door.

Het geluid liet zich weer hooren.

Wat beteekende dat?

Het was alsof eene machine, zooals die van den «Arend», krochend en puffend nevens hem was geplaatst geworden.

Hij luisterde met nog meer aandacht.

Eenige oogenblikken hield het gerucht op, om dan weer met dezelfde kracht te herneemen.

Hij zette zich overeind en trachtte met den blik de duisternis te doorboren.

Hij bemerkte niets dan de in de onmiddellijke nabijheid neerhangende takken en slingergewassen.

Daar klonk opnieuw het gesnor...

Het scheen dichter te komen...

Janneken sprong recht.

Een tak boven hem sliep de poolbewoner.

Janneken wilde hem wekken, om hem op het gerucht opmerkzaam te maken.

Hij wilde roepen...

Het kille angstzweet brak hem uit, als hij bemerkte dat hij geen geluid kon geven.

De schrik had hem de keel als het ware dichtgesnoerd...

Wat moest hij doen, om aan het nakend gevaar te ontsnappen, want dat er gevaar dreigde was niet te ontkennen.

En om zijne gezellen te redden, want als hij kon vluchten, bleven de anderen, die rustig voortsliepen, aan het gevaar blootgesteld...

Hij besloot tot bij Dorange op te klimmen en hem te wekken...

Zijne beenen weigerden hem verder te dragen...

— Wat ging er gebeuren!...

Het geluid kwam nader en nader en geleek nu op het gerucht dat eene automobiël maakt die in gang wordt gezet.

Plots ging er eene rilling door Janneken's lichaam...

Voor hem, tusschen het net van slingerplanten, zag hij twee lichten...

— Het waren als gloeilampjes, met een licht groen glas bekleed...

En die oogen, want het waren natuurlijk oogen van 't een of ander dier, begluurden den jongen...

Janneken kroop achteruit, tot tegen den stam van den boom.

— Hulp! wilde het uit zijne keel, maar slechts een licht schor geluid kon hij er uit wringen...

De lichtjes naderden...

De knaap voelde den adem van het snorkend dier op zijn gelaat...

En een wapen had hij niet!

Daar voelde hij het lichaam van het beest op zijne voeten en hoe het langzaam vooruitschoof, naar zijne borst op...

Wanhopig beukte hij met beide vuisten op den kop van het monster, dat nu zijn gansch lichaam bedekte en hem scheen te willen pletteren...

De oogen van het dier gaven licht en Janneken bemerkte dat het een afzichtelijken kop had, groen zwart gekleurd, met allerlei groenachtige knobbels bedekt en eene lange, spitstige rood-blauwe tong, die ver uit den muil hing, welke druipte van een geelachtig slijm...

Het was wellicht een der reuzenserpenten waarvan de poolbewoner gesproken had.

Dan was hij verloren, want dan ging het monster hem opslokken, en nooit zou iemand weten hoe hij verdwenen was.

Op dit oogenblik kwam het beeld van zijne moeder hem voor den geest.

Hij zag in eene prachtig versierde kamer eene sierlijke gekleede vrouw zitten, zooals Daks had gezegd dat zijne moeder was, en die vrouw keek door het venster alsof ze iemand verwachtte...

Dat was het geval: zij verbeidde haar jongen, dien ze jaren niet meer had kunnen op haar hart drukken...

En die jongen zou nooit komen!

De wanhoop gaf Janneken eene bovenmenschenlijke kracht en hij kon den kop van het monster met een krachtigen duw afwenden.

Dat verlichtte zijne borst en het scheen hem alsof zijne toegeschroefde keel ook weer open ging...

— Moeder! kreet hij. Moeder!...

Op een paar passen van den knaap verwijderd, sliep Pil den sluimer der rechtvaardigen en doodvermoeiden, en snorkte tegen het serpent op...

Door den kreet, den snijdenden gil van Janneken gewekt, opende hij de oogen...

Hij zag alleen de lichten van de groene oogen van het monster.

Pil sprong recht...

Janneken voelde hoe het monster zich plots

van zijn lichaam losmaakte en sissend en blazend, met een krachtigen wrong zijner ringen, zich op den Hollander wierp...

— Als ik naar beneden kan glijden ben ik gered, dacht de knaap... 't Is erg voor Pil, maar op dit oogenblik moet ieder voor zijne huid zorgen...

Hij liet zich van den boomstam naar omhoog zakken, en, zich vastklampend aan de takken en slingerewassen, geraakte hij op den vasten grond...

Hij plaatste den voet op iets glibberigs en rolde in het struikgewas.

Waarschijnlijk had hij een gedeelte van het lichaam der slang aangeraakt...

Als zij zich nu ook naar beneden werkte, was hij weer in hare macht...

Eene vrees, die hem schier belette te denken, maakte zich nu van hem meester.

Hij kroop recht en zette het op een loopen...

Hij liep tegen de boomstammen aan, struikelde over de uit den grond gewrongen wortels, die knoestig en als hout den weg versperden, geraakte in de slingerplanten verward, maar hoe hij ook gekneusd werd aan gelaat en handen en zijne beenen bij 't vallen wondde, hij vluchtte maar verder, zonder om te kijken, zonder zich den tijd te gunnen om adem te scheppen...

Het scheen hem alsof de slang hem achtervolgde, zoo snel kruipen kon als hij loopen.

Hij voelde als het ware haar gloeienden adem in zijnen hals en op zijnen rug...

Hij hoorde hoe ze ratelde en blies...

En hij liep maar voort...

Eindelijk kwam hij op een breeden weg, die tusschen de boomen liep, en kon hij nog sneller vooruit, door geene hinderpalen meer weerhouden...

Opeens stond hij aan den oever van een meer, dat echter geene loodkleur vertoonde, zooals het water vóór de woning van den poolkoning, maar dat helder wit, als glimmend zilver daar voor hem lag...

Hoog aan den hemel stond de maan en overgoot het landschap met heur zacht licht...

Voor de eerste maal dorst Janneken nu een oogenblik stil blijven en het hoofd even omwenden om den afgelegden weg te aanschouwen.

Hij bemerkte dat het bosch ver, zeer ver achter hem lag, en dat op het plein, hetwelk zich tusschen het woud en het meer uitstreckte, zich niets bewoog...

De slang, het vreeselijk monster, had hem dus niet verder gevolgd...

Uitgeput van vermoeden zette hij zich aan den oever van het meer en kon nu weer zijne gedachten verzamelen.

— Het serpent zal waarschijnlijk in den boom gebleven zijn, zoo overwoog hij, en de arme Pil zal het moeten ontgelden hebben... Ik heb mij zelf een nutteloozen schrik aangedaan... Het was een vreeselijk oogenblik, als het monster met zijn verschrikkelijken muil mijn gelaat ging naderen... Wie zou er niet door een onoverwinnelijke vrees worden aangegrepen en niet loopen zolang zijne beenen hem dragen willen!...

Het zweet droop hem van het lichaam.

— Gelukkiglijk is het hier warm genoeg om geen koude te vatten, dacht hij...

Maar, waar ben ik hier nu?

Zullen mijne reisgenooten dezen weg volgen of een anderen nemen en mij hier niet terugvinden?

Dan ben ik verloren!

Misschien zullen ze, na vruchteloos naar mij en Pil te hebben gezocht, eene andere baan kiezen of het woud verlaten om op hunne stappen terug te keeren...

Zal ik er dan in gelukken hen weder te vinden of zal ik hier alleen moeten blijven rondwalen en van honger omkomen?

Het was een verschrikkelijke toestand...

Wat moest de jongen doen?

Hij besloot, na lange overweging, daar bij het meer te blijven tot het dag zou geworden zijn, en zich dan terug in het woud te wagen, om te trachten zijne makkers weer te zien...

Daar vernam hij plots weer een geluid, dat snel nader kwam...

Hij sprong recht.

Het was alsof een groote troep paarden, in snellen galop en luidop brieschend, op hem toekwamen...

Hij bemerkte een groep dieren in de verte: een zwart punt, dat bij 't naderen grooter en grooter werd...

Janneken keek rond zich en bemerkte op korten afstand een boschje van hooggroeiend gewas, een soort palmen, die daar bijeen stonden.

Hij liep er henen en verborg zich...

De dieren kwamen in snellen draf naar het meer toegelopen.

De grond beefde onder hunne zware pooten...

Ze bleven aan den oever stil en begonnen

water te slurpen met hunne krachtige trompen...

Janneken telde zeven olifanten...

Eigenlijk waren het geene olifanten, maar overgroote dikhuiden, die wel eenige gelijkenis met eerstgenoemden vertoonden.

Ze waren echter reusachtiger: veel hooger en wel eens zoo lang, en ze hadden dunner pooten, zoodat hun zwaar lichaam als op stelten scheen te waggelen...

Hunne slagstanden, die helderwit in het maanlicht glommen, waren sterk gekromd en van scherpe punten voorzien, die boven hun hoofd schenen uit te steken...

Wat deze dieren een fantastiek uitzicht gaf, was hunne danig gerimpelde huid, die lichtrood gekleurd was...

Opeens staakten de dikhuiden hun slurpen en de ooren, die zeker wel een paar meter diameter hadden, naast hun kop uitspreidend, schenen ze te luisteren naar een ver verwijderd gerucht...

Plots liet een der olifanten zijne stem hooren...

Het was alsof een onweder losgebroken was en de donder ratelend nader kwam...

Het deed Janneken sidderen...

De andere dieren volgden het voorbeeld van den eersten spreker en eenige oogenblikken dreunden de vervaarlijke kreten over de vlakke...

Daar werd in de verte op dat dreunend geluid geantwoord...

De dieren begonnen weer te drinken, nu ze wisten dat hun makker ging naderen...

Dat moest het wel geweest zijn, want de knaap zag hoe een achtste olifant over het plein kwam gehold, om zich bij de anderen te voegen.

Als de dikhuid nader kwam, bemerkte Janneken dat een menschelijk wezen op den nek van het dier gezeten was en zich vastgeklampt hield aan de ooren van dit laatste...

Het was een blanke...

Plots hield de dravende olifant bij den oever van het meer stil...

De man, die op den kop van het dier plaats had gevonden, werd er door dat plotseling staan van het dier over geworpen, kon de ooren niet langer vasthouden en kwam in het water terecht...

Het meer scheen niet diep te wezen, want de man verscheen met hoofd en hals boven de oppervlakte en stapte wadend terug naar den oever, op eenigen afstand van de dikhui-

den, die zich om hem niet meer schenen te bekommeren...

Hij naderde het boschje, waar Janneken verscholen zat...

De jongen kon zijne oogen niet gelooven.

Was het een droom, eene nachtmerrie die hem bekropen had?...

In den naakten kerel, die uit het water te voorschijn kwam, herkende Janneken zijn reismakker, den uitvinder der voedingspastillen, den geleerden Peter Pil...

Er was geen twijfel mogelijk...

De man keek langs alle kanten rond en zette zich dan bij den oever neer...

— Pil! riep Janneken.

De Hollander, als door eene veer bewogen, sprong recht en staarde met verbaasde blikken in de richting van het palmenboschje...

— Ben ik aan 't gek werden! kreet hij. Heeft men mij geroepen of niet! Wie is daar? Ik geloof dat ik krankzinnig word! Wie roept mij?

En uit het boschje klonk het:

— Peter Pil kom hier onder de palmen...

— Ben ik krankzinnig, dacht Janneken nu ook, als hij bemerkte dat de Hollander geen vin roerde en staan bleef.

Zij dachten beiden hetzelfde, als zij ieder een reisgenoot hoorden of zagen.

Zij meenden dat zij het slachtoffer waren van een zinsbegoocheling.

Janneken trad uit het palmboschje te voorschijn.

Als de Hollander zijn makker in levenden lijve voor hem zag staan en dus aan de werkelijkheid niet meer twifelen kon, liet hij een vreugdekreet hooren en liep op den knaap toe.

— Gij hier! riep hij. Hoe komt gij hier!

— 't Is misschien goed dat die heeren daar, ons niet samen opmerken, zei Janneken, de dikhuiden bedoelend. Laat ons hier in dat boschje blijven, tot ze zullen heengegaan zijn.

— Het zijn brave dieren, sprak Pil, want een hunner heeft mij het leven gered... Ongelukkiglijk heeft het toeval gewild dat de olifant mij, onwillekeurig, tot op deze plaats heeft gevoerd... Maar, hoe zijt gij hier gekomen? Uwe tegenwoordigheid hier verbaast mij nog het meest van al!

Janneken verhaalde hem in korte woorden, hoe hij tot aan het meer was geloopt, van zijnen weg afgedwaald...

— Ik heb nooit meer geluk gevoeld, zoo besloot hij, dan als ik u hier heb zien komen... Alleen zou ik van wanhoop gek zijn gewor-

den... Hoe zou ik mij uit den slag hebben getrokken? Samen zullen wij wel het middel vinden om terug bij onze makkers te geraken, de pool te verlaten of hier in het leven te blijven.

— Laat het ons hopen.

— Maar, zeg mij nu eens op uwe beurt waarom de dikhuid u tot hier heeft gebracht...

— Dat zult ge spoedig weten... Ik was in de macht der slang, en ik had reeds mijne ziel in de handen van haren schepper aanbevolen, toen ik opeens het geluid vernam, dat gij waarschijnlijk hebt gehoord als de olifanten deze plek naderden. Daar werd de slang als uit den boom gerukt, met een bijzonder krachtig geweld en ik kwam mede naar beneden... Ik viel op iets hards, dat op en neer bewoog en werd dan plots gewaar dat ik werd meegevoerd... Ik dorst niet verroeren, omdat ik niet begreep wat er met mij gebeurde... Eindelijk kon ik mij vergewissen van hetgeen er geschiedde... De rug van het dier verlaten, met mij er bijvoorbeeld te laten afglijden, zulks was geenszins mogelijk, daar ik door andere dikhuiden, die volgden zou worden vertrapeld... En ze liepen snel als de bliksem. Hoe ik hier kwam en in het water tuimelde hebt ge wellicht zelf gezien.

— Ja, en ik vreesde dat ge zoudt verdrinken.

— Dat ware misschien nog het beste geweest, want wie weet vinden wij hier een uitweg en moeten wij hier niet van honger doodgaan... Dorst zullen we niet lijden, want het water van het meer dat ik tegen wil en dank geproefd heb, is zeer goed...

— We zullen het bosch wel opnieuw bereiken, sprak Janneken, en daar vinden we voedsel... Het ergste dat ons dan kan gebeuren, is dat we langen tijd op de pool zullen moeten verblijven.

— Ik vrees: voor altijd.

— Dat zou vreeselijk zijn... Als ik mijne moeder eens gezien had en haar had mogen omhelzen, een ganschen dag lang, dan zou ik er wel in gelukken een aangenaam leven te slijten. Nu zou ik geen oogenblik gelukkig zijn, als ik de overtuiging had dat ik mijne moeder nooit zou zien...

— Laat ons maar moed houden, zei Pil... Er is al zooveel op onze reis aan het toeval te wijten geweest dat het ons deze maal misschien nog wel eens zal voorthelpen!

— De olifanten verwijderden zich, sprak Janneken, en ze keeren op hunne stappen te-

rug... Als wij hen volgen, zullen we misschien denzelfden weg afleggen als dengene dien wij hebben genomen om hierheen te komen... Willen wij hen op afstand naloopen?...

— Mij goed, antwoordde Pil, maar ze stapten er zoo snel over en we zullen dus een drafje moeten nemen om de kerels niet uit het oog te verliezen.

Zij verlieten het boschje en met gezwinden pas volgden zij de dikhuiden.

Janneken en Pil dachten dat de olifanten den weg naar het woud terug insloegen, maar zij vergisten zich en ze bemerkten het slechts als ze op eene groote vlakte gekomen waren, met een rotsachtigen grond, en waar noch meer, noch bosch te zien was... Hoe ze zich ook keerden of wendden, dit laatste was niet meer te bespeuren.

En, alsof het noodlot hen weer een zijner perten wilde spelen, op dit oogenblik lieten de dikhuiden een luid geschreeuw hooren en versnelden hun stap zoodanig, dat ze als over de vlakten vlogen.

De twee poolreizigers konden hen nu niet meer volgen...

Enkele oogenblikken liepen ze de dieren na, maar zoo snel loopen konden ze niet volhouden, vooral op den steenharden en oneffen grond, en ze moesten weldra stil blijven, om adem te scheppen en hunne voeten, die hun hevige pijn veroorzaakten, eenige stonden verpoozing te gunnen...

Als de wind holden de olifanten voort en waren weldra uit het zicht verdwenen...

Wat moesten ze nu doen?

Rondom hen was er niets te zien; alleen de vlakte, zonder einde, strekte zich voor hunne blikken in hare naakte eentonigheid uit...

Janneken ging op den grond zitten.

— Ik kan niet meer voort, zoo sprak hij. Mijne voeten branden en mijne beenen zijn verlamd, alsof ik uren en uren zou gegaan hebben.

— Zoo is het ook met mij gesteld, zei Pil, die zich plat op den buik neerlegde.

— Laat ons dan rusten tot we weer heel en al opgeknapt zijn.

— Ja, maar blijf zoo niet zitten... Ga liggen zooals ik, anders zullen binnen een paar uren uwe beenen zoo stram zijn dat ge nog met moeite zult kunnen gaan...

— Warm is het hier genoeg, zei Janneken, die zich naar 't voorbeeld van Pil op den grond uitstrekte...

— Ja, en dat doet me denken dat wij het

woud den rug hebben toegekeerd en ons nu naar het midden van de pool begeven...

— Dat zou niet slechter zijn, want onze makkers, als ze ons niet terugvinden en ons voor altijd verloren wanen, zullen hun tocht naar het midden van dit gebied voortzetten... De heer Steadily in ieder geval, al moest hij alleen gaan...

— Maar langs welken kant zullen zij den krater der aarde naderen? Als het treft, dat het langs deze zijde is, dan hebben wij wellicht kans hen weer te zien... Anders...

— Zeg het maar.

— Anders, vervolgde Pil, loopen wij groote kans hier om te komen, want hier op deze barre vlakte zullen we geen bestaanmiddelen vinden...

— Alles hangt dus van het toeval af.

— Alles, beaamde de Hollander.

— Ik heb een onoverwinnelijken lust om te slapen, zei Janneken na eene poos.

— Ik kan met moeite mijne oogen nog openhouden, sprak Pil.

— 't Is omdat we dood afzijn van 't loopen.

— Zou 't niet gevaarlijk zijn hier te slapen? vroeg de Hollander onder herhaald geeuwen.

— Ik weet het niet, maar ik kan er toch niet langer tegen vechten.

— Slaap wel dan!

— Goede rust!

En de twee reizigers sloten de oogen, overvallen door een zwaren slaap...

Toen ze ontwaakten wisten ze natuurlijk niet te zeggen hoelang ze geslapen hadden, maar 't moest geruimen tijd geweest zijn, want ze waren niet meer vermoeid, geheel verkwikt en gereed om den weg voort te zetten.

Alleen de warmte was niet al te best te verdragen en hunne maag verlangde naar voedsel...

— Wat gaan we doen? vroeg Pil.

— Recht voor ons uit gaan.

— Tot we weer niet meer voortkunnen?

— Zooals ge zegt.

— 't Vooruitzicht is niet al te aanlokkend.

— Wat wilt ge? Als we hier blijven op den grond liggen, zal 't vooruitzicht geen zier mooier worden... Op weg hebben we nog kans iets te ontdekken, dat ons in het leven kan houden...

— Vooruit dan...

Ze gingen voort.

De warmte nam van oogenblik tot oogenblik toe en als ze een uur of zoowat gegaan

hadden, was de lucht niet meer te verdragen...

Hunne tong en hunne keel werden droog...
Ze konden nog met moeite ademen...

Het zweet droop in dikke druppels langs hun lichaam...

De grond werd zoo heet, dat de planken van hun voeten als geroosterd werden...

De lucht was als met zwavelgas bezwan-
gerd...

Een stil gerommel, als van een verwijder-
den donder, trof hun oor...

— Ginder moet de krater der aarde zich be-
vinden, zei Janneken, want zoo heeft de pool-
bewoner er den omtrek van beschreven...

— Inderdaad, want ik zie als overgroote
vlammen den gezichteinder verlichten...

— Ja, dat is het dampgevaarte, waarvan de
dokter heeft gesproken...

— Dan zijn we de eigenlijke pool genaderd.

— Ik denk het.

— Ik zou er meer van willen zien.

— Ik ook, maar hoe?

— Zouden we niet meer verder kunnen?

— We zouden stikken.

— 't Is toch te beproeven. Nu we zoo ver
zijn, moeten we trachten er alles van te zien.

— Laat ons het beproeven...

Ze stapten nog een tiental minuten voort.

Dan konden ze niet verder.

Ze waren om zoo te zeggen de wolk, waar-
in het vuur opschoot, genaderd, want de stuk-
ken lava en ander puin, door den krater uit-
geworpen, vielen op eenige meters voor hen
neder, en een weinig verder liep een stroom
van kokend en ziedend metaal en verdween
met woest geraas in eene groote kloof, op
heel zijn doortocht kleine en groote vlammen
van alle kleur latend opklaaien...

Dondergerommel, dan weer dichtbij, dan
weer verwijderd, dat soms overging in een
knetterend en krakend geluid, met doffe sla-
gen, als van kanonschoten, liet zich hooren.

De aarde beefde onder hunne voeten.

Eene fijne regen van stof, die eene soort
grijze asch verspreidde, viel op hen.

Het was een vreeselijk maar grootsch
schouwspel.

Door die schrikkelijke pracht getroffen ble-
ven de twee reizigers sprakeloos staan.

Zij bevonden zich op dit oogenblik als in
een bergengte, tusschen twee overgroote rots-
blokken, die waarschijnlijk door eene aard-
schok uit de diepte waren naar omhoog ge-
drongen en nu een paar meter boven de op-
pervlakte uitstaken.

Tegen den aschregen, die hen in de oog-
drong en hun belette te zien, hadden ze tus-
schen die blokken een beschutting gezocht en
gevonden.

Terwijl ze daar stonden te kijken, trof plots
een menschenstem hun oor.

Ze staarden rond doch bemerkten niemand.

Was het een zinsbedrog?

Die vraag werd spoedig beantwoord, want
boven hen, aan den boord der rots, verscheen
de heer Steadily en naast hem de koning van
de pool.

— Nooit zijt gij zoo ver geweest? vroeg de
Brit.

— Nimmer, was het antwoord van Doran-
ge... Ik heb altijd tusschen den krater en mijne
huid een grooteren afstand bewaard. Ge moet
met mij bekennen dat het hier niet lang uit te
houden is.

De heer Steadily bleef een oogenblik het
stilzwijgen bewaren, en zei dan luide, op
plechtigen toon:

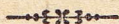
— Het is dus eenen Engelschman gegeven
geweest het eerst den krater der aarde, op het
middenpunt van de pool te aanschouwen.

Maar op dit oogenblik schrok hij hevig,
want van uit de diepte klonk eene menschen-
stem hem tegen en hij bemerkte, naast Jan-
neken, Peter Pil die hem toeriep:

— Verschooning, eenen Nederlander en
eenen Vlaming werd dit voorrecht geschon-
ken!... Wij zagen den krater vóór u!...

HOOFDSTUK XXX

NAAR DEN OCEAAN

Mol en de Rosse kwamen toegelopen.

Als eene kat zoo vlug gleed deze laatste van
de rots en een stond later drukte hij Janneken
in zijne armen...

Mol was ook naar beneden gesprongen en
hield de handen van Pil in de zijne gedrukt.

Daks staarde glimlachend den Brit aan, die
daar met gefronste wenkbrauwen stond, en

uit wiens blikken verbeterd woede straalde.

— Daar hebben we ons niet aan verwacht, sprak de poolbewoner, niet waar, mijn waarde lord?

— Neen, beet de heer Steadily kort af.

— Nu zijt ge weer allen bij malkeer.

— Inderdaad.

Dorange drong niet verder aan.

Hij bemerkte dat de lord het den Hollander niet kon vergeven den krater vóór een onderdaan van Queen Victoria te hebben gezien en het hem nooit zou kunnen vergeven.

De Rosse bestormde Janneken met vragen en als zij het grootsche schouwspel den rug hadden gekeerd, om onder het geleide van den poolkoning den terugweg te nemen, verhaalde Pil hoe hij en zijn gezelschap tot bij den krater gekomen waren.

En hij voegde er ook bij dat beiden sinds geruimen tijd niets meer gegeten hadden en de honger aan hunne ingewanden knaagde.

— Binnen een kwartuur zult ge voedsel hebben, zei Dorange, want we zullen ons nu langs een anderen weg naar het woud begeven en het dan ook spoediger bereiken.

— Maar, vertel nu eens, sprak Janneken tot den Rosse, wat er gebeurd is als wij verdwenen waren... Hebt gijlie ons gezocht?

— Is dat nu eene vraag... Ware ik de meester geweest, we waren nog in het woud aan 't zoeken...

— En ge zoudt ons niet gevonden hebben...

— Het toeval heeft ons samengebracht...

— Als ge alles fijn op den keper beschouwd, zei Pil, is het soms nog het beste maar alles aan het toeval over te laten...

— Maar het kan dan wel eens misloopen ook, meende Daks, want het toeval is... is...

— Heel toevallig, vulde Mol aan.

— Wij vonden onder den boom het lijk eener platgedrukte reuzenslang en konden ons niet voorstellen wat er mocht gebeurd zijn, vervolgde de Rosse... In ieder geval kon het ondiens u beiden niet verslonden hebben, en wij dachten dat gij voor het monster de vlucht hadt genomen en wel in de nabijheid vertoeven moest...

— Zoo was het, zei Janneken, maar ik ben verdoold geraakt.

— Wij hebben dan lang langs alle kanten gezocht, en de poolkoning heeft zelfs zijne apen, die hem vergezellen zoolang hij in 't bosch wandelt, op u uitgezonden, doch de dieren konden uw spoor niet vinden en keerden terug zonder ons iets te kunnen aanwijzen,

dat ons kon toelaten in eene vaste richting onze opzoekingen voort te zetten.

Eindelijk sprak de heer Steadily uw vonnis uit...

Ze moeten door wilde dieren verslonden zijn, zoo meende hij, anders zouden we toch iets moeten ontdekken.

En als de poolbewoner dan verklaard had, dat er vele reusachtige dieren in het woud huisden, dan was er tegen de meening van den meester niets meer in te brengen...

Wij beproefden, Mol en ik, hem over te halen nog eenige uren aan opzoekingen te wijden maar hij wilde er niet van hooren...

Gij kunt hier blijven, zoo sprak hij tot Daks, die verklaarde dat hij in het woud zou blijven, tot dat hij u dood of levend gevonden had, maar ik ga verder...

Eindelijk, na toch nog een paar uren dat gedeelte van het uitgestrekte bosch te hebben doorzocht, zagen wij zelf het nuttelooze onzer pogingen in en besloten onzen weg voort te zetten...

Zoo kwamen wij tot bij den krater en juist op de plaats waar gij u bevondt!

— Ik heb het u gezegd, zei Daks, dat we Janneken zouden terug zien... Mijne ster heeft me lang verlaten, maar nu ze al een heelen tijd helder schittert, kan ik op haar rekenen ook...

— Dat doet ons plezier, sprak Pil, maar ge moest aan uwe ster dan ook eens vragen dat ze ons den weg wijst om den pool te verlaten, want ik geloof dat wij hier avonturen zullen beleven, die zoo goed niet zullen afloopen als hetgene dat ik heb opgelopen en we dus goed zouden doen hier zoo spoedig mogelijk weg te komen...

— Dat zullen we, hier weg komen, zei Daks. Ik heb er de overtuiging van, ik twijfel er geen enkelen stond aan...

— En heeft uwe ster soms geen korf met brood of zooiets bij? vroeg Pil, want ik zou met veel genoegen iets onder den tand krijgen...

— Ginder is het woud al, zei Dorange, en wees voor hen uit eene massa aan, die zich aan den gezichteinder afteekende.

— Hewel? kreet Daks. Ge hebt nauwelijks de vraag gesteld en daar is het woud. Dat is nu mijne ster!... Voedsel zullen we er zeker vinden...

— Twijfel daar niet aan, sprak de poolbewoner. Ik ken mijn gebied...

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762